

§ 506 tr. z. Meze stížnosti k zachování zákona.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací obnovil rozsudek okresního soudu v Č. B. ze dne 9. února 1920, jímž byl Rudolf H. obžaloby pro přestupek podle § 506. tr. z. sprostěn podle § 259. č. 3. tr. ř.

Důvody: Uvedeným rozsudkem byl Rudolf H. sprostěn obžaloby pro přestupek § 506. tr. z., jehož prý se dopustil tím, že v březnu 1919 v Č. B. podvedl nesplněnou přípověď manželství a zneuctil Eleonoru K. Okr. s. vzal sice svedení Eleonory K. za prokázané, shledal však, že nesplnění slibu manželského nestalo se bez důvodů, nýbrž proto, že obžalovaný se dověděl, že K. byla pro zločin dle § 5. a 85. tr. z. trestána a že porodila mimo manželství dítě, jež nebylo jím sploženo. K odvolání veřejného žalobce byl naproti tomu obžalovaný rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Č. B. ze dne 12. června 1920 přestupkem uvedeným uznán vinným. Odvolací soud stejně jako okr. soud nalézací dospěl ku přesvědčení, že obžalovaný Eleonoru K. svedl, ale neuznal důvody nesplnění slibu manželského za dostatečné. Rozsudek odv. soudu uvádí, že K. arcif byla předtím, nežli obžalovaný si s ní známost učinil, pro zločin § 5. a 85. tr. z. ku čtyřměsíčnímu žaláři odsouzena, že však tato okolnost nemůže jí dnes, kdy se poctivě živí, nikým býti vyčítána a že bylo věcí obžalovaného, by před započítím svého poměru s K. se o její pověsti řádně informoval. Další tvrzení obžalovaného, že K. byla s jiným mužem v jiném stavu, není prý ničím dokázáno.

Ani rozsudek soudu prvé stolice ani rozsudek soudu odvolacího nezabýval se zneuctěním vedle svedení v § 506. tr. z. obsaženým. Zneuctěním ve smyslu § 506. tr. z. jest porušení panenské cti zahájením mimomanželských styků pohlavních. Pozbyla-li dívka již panenské své neporušenosti, pohlavní zneuctění bylo již provedeno a nemůže se opakovati při nějaké souloži následující. Poněvadž K. sama doznala, že již před H. měla pohlavní styky s jinými muži, nelze nazvat potomní její obcování s H. zneuctěním a tím padá tento zákonný znak.

Vzhledem k uvedenému nebylo by třeba zabývati se otázkou, zdali obžalovaný z vážných důvodů odepřel slibu svému dostati, kdyby i v té příčině soud odvolací nebyl vyslovil názor právně mylný, že totiž bylo věcí obžalovaného, by se před započítím svého poměru s K. o její pověsti — že byla odsouzena pro zločin — řádně informoval. Informace taková namnoze není ani možná, již z toho důvodu, že trestní rejstřík není určen pro veřejnost. I kdyby tu tedy bylo zneuctění, vyskytla se dostatečně ta-

ková okolnost, pro kterou H. nesplniv slib manželství, nespadal pod sankci § 506. tr. z.

Zmateční stížnost tvrdí sice ještě, že se ani soud první stolice ani soud odvolací nezabývaly správně pojmem svedení a pokud je zjistily, že se tak nestalo způsobem v § 270. č. 6 tr. ř. uvedeným; dále tvrdí zmateční stížnost, že bylo také důvodné podezření, že K. byla již s jiným mužem těhotnou, když s ní H. začal známost, a že by tedy tu byla i další okolnost k neplnění slibu manželského. V těchto dvou bodech vybočuje však zmateční stížnost k zachování zákona z mezí § 33. tr. ř., neb touto cestou možno přezkoumávati jenom porušení zákona a nikoliv výsledky volného uvážení soudcovského, které v přestupkovém řízení není vůbec možno přezkoumávati. (§ 362. č. 3 tr. ř., 480 odst. 2 tr. ř.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. září 1920 Kr I 650 20. *) Dr. G.

Slib poslušnosti, požadovaný čs. vládou od zřízenců bývalé Rakousko-Uherské říše, nepřipouští výhrad a podmínek; toto složení slibu nahraňuje akt jmenovací, tak že bez něho se nikdo nestane úředníkem republiky československé.

Hlavní státní zastupitelství v Košicích oznámilo dne 8. prosince 1919 ministru plnomocníku pro správu Slovenska v Bratislavě, že N., bývalý rakousko-uherský státní zástupce, ke složení slibu podle § 2 zák. ze dne 10. prosince 1918, č. 64 sb. zák. nařízeného, se nedostavil a nadřízený úřad vyslovil rozhodnutím ze dne 19. prosince 1919, č. 5272, že se stěžovatel vzhledem k tomu, že odepřel slib poslušnosti, dává k dispozici vládě maďarské republiky a současně se mu zastavuje koncem měsíce prosince 1919 výplata veškerých jeho služebních požitků i s přídávky.

Stížnost do rozhodnutí toho od N. podanou zamítl nejvyšší správní soud jak bezdůvodnou uváživ toto:

Dle § 2 zák. z 10. prosince 1918, č. 64 sb. zák., ponechají se státní úředníci bývalého království uherského prozatím ve svých úřadech s dosavadními požitky, složí-li slib poslušnosti republice československé a uzná-li zmocněnec vlády, že i jinak jsou se svůj úkol. Nesporno jest, že stěžovatel slibu toho ne-

*) Viz rozh. 14 května 1918 Kr. VI 107/18 (sbírka č. 4549).